

عنوان مقاله:

بررسی کیفیت زندگی در سکونتگاه های بومی و نقش آن در توسعه پایدار شهری نمونه موردی شهر زابل

محل انتشار:

همایش ملی مهندسی عمران، معماری و مدیریت پایدار شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

راضیه شارع ملاشاهی خمکی - عضو هیئت علمی گروه شهرسازی و مرکز تحقیقات باستان شناسی، دانشکده هنر و معماری، دانشگاه زابل، ایران

نوید شارع ملاشاهی خمکی - مهندس عمران، ایران

خلاصه مقاله:

به دنبال پیچیده شدن شرایط زندگی شهری، نظام های برنامه ریزی شهری نیز برای سازگاری و پاسخگویی به شرایط جدید یکی پس از دیگری دچار تحول شده اند. آشکار شدن شکست رویکرد برنامه ریزی عقلانی در اواخر دهه 1691 و ناکارآمدی برنامه ریزی های ساختاری راهبردی در اواخر دهه 1691، الزام بازنگری و بازاندیشی در این رویکردها را آشکار نموده است. در پی - بازاندیشی های صورت گرفته، گرایش های تازه ای در عرصه برنامه ریزی شهری مطرح گردید. کیفیت زندگی یکی از مباحثی است که در ده های اخیر به دنبال پیچیده شدن شرایط زیست در شهرها توجه محققان و برنامه ریزان شهری را به خود جلب کرده است. کیفیت زندگی را می توان محور اصلی توسعه پایدار شهری به حساب آورد که این امر خود بهبود ساختار شهری، توزیع مناسب و عادلانه تسهیلات و خدمات شهر را به همراه دارد. این پژوهش به دنبال بررسی کیفیت زندگی و نقش آن در توسعه پایدار شهری می باشد. بدین منظور معیارها و زیر معیارهای مربوط به الزامات محیطی توسعه پایدار جهت دستیابی به کیفیت زندگی در سطح محله های مسکونی شهر مطرح شده است. روش این پژوهش، از انواع روش های توصیفی تحلیلی است که جمع آوری داده های آن از طریق پرسش نامه انجام گرفته، فرآیند محاسبات براساس تحلیل عاملی اکتشافی و رگرسیون خطی چند متغیره بوده است. نتایج، حاکی از آن است که برای رسیدن به توسعه پایدار و کیفیت زندگی به طور همزمان، برنامه ریزی منسجم برای تعادل بین ابعاد اقتصادی، اجتماعی و محیطی زندگی لازم است. افزایش رفاه اجتماعی، کیفیت مسکن و فضای شهری، پراکنش متعادل و بهینه خدمات و تسهیلات شهری، دسترسی به کاربری های شهری باید امکان بروز یابد

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار شهری کیفیت زندگی روش تحلیل عاملی اکتشافی شهر زابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/281743>

